SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 23/2010-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. júna 2010 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza prerokoval sťažnosť M. T. a I. T., obaja bytom V., zastúpených advokátkou JUDr. H. K., K., vo veci namietaného porušenia ich základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Poprad v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 305/1992, za účasti Okresného súdu Poprad, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo M. T. a I. T. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Poprad v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 305/1992 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Poprad p r i k a z u j e v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 305/1992 konať bez zbytočných prieťahov.

3. M. T. a I. T. p r i z n á v a finančné zadosťučinenie každému v sume po 7 000 € (slovom sedemtisíc eur), ktoré j e Okresný súd Poprad p o v i n n ý každému z nich zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Poprad j e p o v i n n ý uhradiť M. T. a I. T. trovy konania v sume 457,89 € (slovom štyristopäťdesiatsedem eur a osemdesiatdeväť centov) na účet ich právnej zástupkyne JUDr. H. K., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. júna 2009 doručená sťažnosť M. T. (ďalej len „sťažovateľ“) a I. T. (ďalej len „sťažovateľka“, spolu ďalej len „sťažovatelia“), obaja bytom V., zastúpených advokátkou JUDr. H. K., K., vo veci namietaného porušenia ich základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 305/1992.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia sú účastníkmi súdneho konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 9 C 305/1992, začatého na základe nimi podanej žaloby z 23. marca 1992.

K postupu okresného súdu v označenom konaní sťažovatelia uviedli:

„Prvé pojednávanie vo veci sa uskutočnilo 09. 09. 1992, v roku 1992 sa uskutočnilo ešte jedno pojednávanie. Ďalšie pojednávanie sa uskutočnilo až 12. 06. 1996 a po ňom až v roku 2000, kedy sa konali tri. V roku 2004 bol spis pridelený novému sudcovi. V roku 2004 bolo vytýčené ďalšie pojednávanie, ktoré sa však nekonalo. Do roku 2008 sa vo veci nekonalo a v roku 2008 bola vec pridelená opäť inému sudcovi. Napriek našim urgenciám sa ďalšie pojednávanie konalo až 02. 02. 2009. Rozsudkom zo dňa 14. 04. 2009 bolo

prvostupňovým súdom rozhodnuté, rozhodnutie ale nenadobudlo právoplatnosť, pretože sme sa voči nemu odvolali.“

Podľa tvrdenia sťažovateľov konanie o odškodnenie pracovného úrazu, na následky ktorého zomrel manžel sťažovateľky, resp. otec sťažovateľa, nie je ani v súčasnosti právoplatne skončené. V tejto súvislosti sťažovatelia namietajú, že *„od podania žaloby uplynulo už viac ako 17 rokov... Dĺžka konania vysoko presahuje akékoľvek ponímanie štandardnej dĺžky konania.“*.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovatelia žiadajú, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1.) Základné právo sťažovateľov v 1.) a 2.) rade, právo na prekovanie veci bez zbytočných prieťahov, zaručené ustanovením článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, bolo v konaní vedenom na Okresnom súde Poprad pod č. k. 9 C 305/1992 porušené.

2.) Okresnému súdu Poprad prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 305/1992 konal bez zbytočných prieťahov.

3.) Ústavný súd priznáva sťažovateľovi v 1.) rade primerané finančné zadosťučinenie vo výške 450.000,- Sk, sťažovateľovi v 2.) rade primerané finančné zadosťučinenie vo výške 450.000,- Sk, ktoré je Okresný súd Poprad povinný vyplatiť sťažovateľom do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4.) Porušovateľ je povinný sťažovateľom nahradiť trovy súdneho konania.“

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. IV. ÚS 23/2010-12 z 22. januára 2010 ju prijal na ďalšie konanie.

Na výzvu ústavného súdu účastníci konania oznámili, že súhlasia s prerokovaním veci bez ústneho pojednávania. Ústavný súd preto využil možnosť podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a upustil od ústneho pojednávania, lebo

vzhľadom na charakter veci, kde je rozhodujúci prehľad spisu, dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Predseda okresného súdu na základe výzvy ústavného súdu prípisom sp. zn. 1/ÚS/2010 z 30. apríla 2010 doručeným ústavnému súdu 7. mája 2010 predložil podrobný rozbor doterajšieho priebehu napadnutého konania vedeného pod sp. zn. 9 C 305/1992, ktorého predmetom je rozhodovanie o odškodnení pracovného úrazu. Predseda okresného súdu nad rámec chronológie doterajšieho priebehu napadnutého konania, ktorá podľa zistení ústavného súdu zodpovedá obsahu príslušného súdneho spisu v označenom prípise, najmä uviedol:

„... Podstatou uvedeného sporu nie je len úhrada nákladov spojených s pohrebom neb. A. T., ale aj rozhodnutie o priznaní nároku na doživotnú rentu. Je vecou právneho názoru, či si žalobcovia uplatnili a odôvodnili svoje nároky riadne a včas. Krajský súd v Prešove zrušil v časti rozhodnutie Okresného súdu v Poprade za účelom opätovného skúmania otázky pasívnej legitimácie žalovaného v 1) rade a opätovného posúdenia nárokov žalobcov.

V sťažnosti podanej Ústavnému súdu sťažovatelia uviedli, že Okresný súd Poprad v konaní napriek dĺžke trvania sporu právoplatne nerozhodol, avšak ako aj z uvedenia všetkých procesných úkonov vo veci vyplýva, súd konal systematicky, bez akýchkoľvek prieťahov. Vykonané dokazovanie umožňovalo súdu I. stupňa rozhodnúť v apríli 2009, nakoľko aj zo strany samotných sťažovateľov viackrát neboli predložené ďalšie listinné dôkazy, resp. ďalšie návrhy na dokazovanie tak, ako ich súd riadne vyzýval, došlo taktiež opakovane k zmene zákonného sudcu. Uplatnený nárok žalobcovia riadne špecifikovali až podaním právnej zástupkyne doručeným dňa 24. 11. 2000.

Predovšetkým je potrebné konštatovať, že žalobcovia sa na prieťahy v konaní sťažovali po prvýkrát až podaním doručeným dňa 12. 5. 2009, teda po doručení rozsudku súdu I. stupňa.

Predseda súdu oboznámil účastníkov s tým, že vo veci nezistil také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali vyhodnotenie sťažnosti ako dôvodnej, nakoľko po vyhlásení rozsudku a podaní odvolania žalobcami vykonáva úkony podľa ust. § 209 a nasl. O. s. p. a po doručení podaného odvolania účastníkom spis predloží Krajskému súdu v Prešove na

rozhodnutie. Podľa názoru súdu sťažovatelia nevyčerpali opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré im zákon na ochranu ich základných práv alebo slobôd účinne poskytuje, a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. V tomto prípade teda sťažovatelia nevyužili svoje zákonné právo dané ustanoveniami § 62 a nasl. Zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (resp. predtým účinného § 17 Zákona č. 80/1992 Zb.), ktoré priznáva účastníkovi právo podať sťažnosť na postup súdu smerujúci proti porušovaniu práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Uvedenú sťažnosť mohli sťažovatelia pred vyhlásením rozhodnutia vo veci podať predsedovi súdu, ktorý je povinný dohliadať na dodržiavanie povinností ustanovených sudcom zákonmi a to aj na povinnosť sudcu konať vo veci plynulo, bez zbytočných prieťahov.

Účastníci konania sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania čo najrýchlejšie prejednať a rozhodnúť predmetnú vec tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti, označia dôkazné prostriedky a dbajú na pokyn súdu. Rýchlosť konania nepriaznivo ovplyvňovali samotní sťažovatelia i svojím správaním, keď neboli súčinní v predmetnej veci, resp. opakovane navrhovali pripustenie vstupu ďalších účastníkov do konania.

Konkrétne súd vyzval sťažovateľov na doplnenie dokazovania ako aj v uznesení na niektorých pojednávaniach, kde im bola uložená lehota na podanie. V tejto lehote ďalšie dôkazy súdu nepredložili, resp. žiadali o predĺženie stanovenej lehoty pre nedostatočnú komunikáciu so zvolenou právnou zástupkyňou. Ďalej právna zástupkyňa žiadala pojednávanie odročiť dňa 5. 12. 2008, pojednávania dňa 22. 12. 2003 sa nezúčastnila bez ospravedlnenia. V tomto smere spôsobovali prieťahy samotní sťažovatelia.

Sťažovatelia namietajú nečinnosť súdu s tým, že doposiaľ, resp. do dátumu podania sťažnosti nebola vec právoplatne rozhodnutá. Naopak, súd viackrát musel vyzvať sťažovateľov na špecifikáciu otázok a úloh určených znalcovi.

Súd teda v predmetnej veci koná plynulo a bez zbytočných prieťahov, z jeho strany sú realizované úkony za účelom rozhodnutia vo veci. Konanie sťažovateľov pokladáme za účelové a zištné. Sťažovatelia sa domáhajú finančného zadosťučinenia s ohľadom na neprimeranú a ničím neodôvodniteľnú dĺžku súdneho konania a jednak z toho dôvodu, že

neukončený súdny spor v nich vyvoláva psychický stav neistoty, bezprávia a nervozitu. Podľa názoru súdu pri uvedenej skutkovo i právne náročnej veci nejde o neprimeranú dĺžku súdneho konania a dĺžku uvedeného konania spôsobovali sťažovatelia samotní svojimi aktivitami, či nečinnosťou tak, ako to už bolo vyššie uvedené.

Priznanie finančného zadosťučinenia prichádza do úvahy ako náhrada nemajetkovej ujmy len v tých prípadoch, keď porušenie základného práva už nie je možné napraviť ani odstrániť, čo v danom prípade nie je naplnené, pretože súd koná riadne a bez prieťahov. Z uvedených dôvodov navrhujeme, aby Ústavný súd SR uvedenej sťažnosti nevyhovel.“

K vyjadreniu okresného súdu zaujala stanovisko právna zástupkyňa sťažovateľov v podaní doručenom ústavnému súdu 17. mája 2010, v ktorom zotrvala na tom, že postupom okresného súdu v uvedenom súdnom konaní boli spôsobené prieťahy, argumentujúc tým, že *„… z vyjadrenia je ale zrejmé, že najmenej trikrát bol súd nepretržite po dobu dvoch rokov nečinný, nevykonal jediný úkon.*

Súd bol nečinný aj v ďalších obdobiach, viaceré úkony súdu bolo nezmyselné, neefektívne, súd nevyužil možnosti dané mu právnym poriadkom na zabezpečenie plynulého priebehu konania, konal v rozpore so zásadou hospodárnosti konania a efektívnosti konania.“.

Ústavný súd zistil, že napadnuté konanie na okresnom súde nie je ku dňu rozhodovania v tejto veci ešte právoplatne skončené.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovatelia sa sťažnosťou domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 305/1992 (o odškodnenie pracovného úrazu).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 111/02, III ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ako súčasť prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosť veci, ústavný súd zohľadnil tvrdenie predsedu okresného súdu, že *„ide o vec právne a fakticky zložitú“,* keďže z právneho hľadiska nemožno právnu vec sťažovateľov, ktorej predmetom je rozhodovanie o odškodnení smrteľného pracovného úrazu a v rámci neho nielen rozhodovanie o úhrade nákladov spojených s pohrebom, ale aj rozhodovanie o priznaní nároku na doživotnú rentu pozostalým sťažovateľom, považovať za bežnú súčasť rozhodovacej agendy súdov prvého stupňa. Ústavný súd rovnako pripustil určitú zložitosť predmetnej veci z faktického

hľadiska, keďže v súvislosti s ustálením skutkového stavu bolo potrebné vykonať znalecké dokazovanie a uskutočniť výsluch väčšieho počtu svedkov (aj prostredníctvom dožiadaného Okresného súdu Prešov), zároveň však zdôraznil, že právna ani faktická zložitosť veci v žiadnom prípade nemôže ospravedlniť zjavne neprimeranú dĺžku namietaného konania (viac ako 18 rokov od podania žaloby), pričom navyše v danom prípade ide o vec, ktorej povaha (odškodnenie pozostalých súvisiace so smrteľným pracovným úrazom) vyžaduje osobitnú starostlivosť všeobecného súdu z hľadiska naplnenia účelu súdneho konania v čo najkratšom čase (obdobne pozri napr. I. ÚS 145/03, I. ÚS 65/04, II. ÚS 76/09).

2. Správanie účastníka konania je druhým kritériom, ktoré ústavný súd uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd po preskúmaní spisovej dokumentácie konštatoval, že v predmetnej veci nemožno pripísať sťažovateľom zásadný podiel na doterajšej neprimeranej dĺžke namietaného súdneho konania. Využívanie procesných oprávnení sťažovateľmi (rozšírenie návrhu o ďalšieho žalovaného, späťvzatie návrhu voči žalovanému v 3. rade, upresnenie návrhu na priznanie pravidelnej renty, odvolanie proti rozsudku zo 14. apríla 2009), ako aj ďalšie procesné úkony sťažovateľov, prostredníctvom ktorých žiadali poskytnúť lehotu na oznámenie dôkazov, ktoré sa majú vykonať, alebo na vyjadrenie k námietke pasívnej legitimácie žalovaného v 3. rade, ich žiadosť o odročenie pojednávania (5. decembra 2008) z dôvodu kolízie pojednávaní ich právnej zástupkyne, síce objektívne predĺžili namietané súdne konanie, ale nemôžu ospravedlňovať nečinnosť, resp. neefektívnu činnosť okresného súdu a už vôbec nie skutočnosť, že v tak citlivej právnej veci okresný súd právoplatne nerozhodol ani po uplynutí 18 rokov od podania žaloby.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v namietanom konaní, pričom v tejto súvislosti v prvom rade zdôraznil, že viac ako 18-ročné trvanie preskúmavaného konania (od podania návrhu 23. marca 1992) je už samo osebe najmä vzhľadom na povahu veci bezpochyby neprimerané (aj keď vec bola kratšiu dobu aj na odvolacom Krajskom súde v Prešove, čo nemožno pričítať na ťarchu okresného súdu). Za týchto okolností ústavný súd nepovažoval za potrebné podrobne analyzovať priebeh

napadnutého konania, o to viac, že z predloženého spisu, obsahu sťažnosti a jej príloh, ako aj z vyjadrenia predsedu okresného súdu zistil, že okresný súd bol bez akejkoľvek zákonnej prekážky vo veci opakovane dlhodobo nečinný, a to konkrétne od 15. januára 1993 do 15. septembra 1995 (32 mesiacov), od 28. februára 1997 do 14. novembra 1997 (8 mesiacov), od 20. novembra 1998 do 8. septembra 2000 (21 mesiacov), od 9. apríla 2001 do 8. decembra 2003 (32 mesiacov) a od 17. decembra 2004 do 29. januára 2008 (37 mesiacov).

Uvedená nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože minimálne počas takmer 11 rokov (130 mesiacov) okresný súd nevykonával vo veci úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovatelia ako navrhovatelia v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzajú, čo je základným účelom základného práva zaručeného v citovanom článku ústavy (napr. I. ÚS 41/02). Uvedené obdobia nečinnosti okresného súdu, ktoré sa nezakladali na žiadnych zákonom ospravedlniteľných dôvodoch, treba považovať za zbytočné prieťahy v konaní, ktoré nie sú z ústavnoprávneho hľadiska tolerovateľné. K uvedenej nečinnosti, a teda k zbytočným prieťahom v konaní pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale výlučne v dôsledku postupu okresného súdu.

V súvislosti s obranou okresného súdu, že v predmetnej veci *„došlo opakovane k zmene zákonného sudcu“, ústavný súd poukázal na svoju doterajšiu judikatúru, v zmysle ktorej* pri posudzovaní toho, či bolo porušené právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, v prvom rade posudzuje postup príslušného súdu, a nie to, či toto právo bolo porušené činnosťou (nečinnosťou) alebo postupom konkrétneho sudcu vybavujúceho danú vec (II. ÚS 323/09). Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov, a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote. I keď nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania a mieru ochrany ich základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy oslabovať poukazovaním na zmenu

zákonného sudcu (z dôvodu stáže zákonného sudcu či preloženia zákonnej sudkyne na súd vyššieho stupňa).

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v namietanom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (bod 1 výroku tohto nálezu).

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, príp. nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, príp. prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal.

Ústavný súd v súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde okresnému súdu prikázal, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 305/1992 konal bez zbytočných prieťahov (bod 2 výroku tohto nálezu).

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje a z akých dôvodov sa ho domáha.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia príslušného zákaldného práva, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez jeho porušovania (m. m. napr. IV. ÚS 210/04). Ústavný súd vzhľadom na okolnosti predmetnej veci považoval za potrebné rozhodnúť aj o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

Sťažovatelia požadovali priznať finančné zadosťučinenie v sume 14 937,26 € (450 000 Sk) pre každého z nich najmä z dôvodu, že *„prieťahy v súdnom konaní v nás vyvolávajú psychický stav neistoty, bezprávia a nervozitu“*.

Pri určovaní výšky finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru, so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Zohľadňujúc predovšetkým doterajšiu neprimeranú dĺžku namietaného konania, obdobie, v ktorom došlo k zbytočným prieťahom, povahu sporu, ktorá vyžaduje v danom prípade osobitnú starostlivosť zo strany konajúceho súdu, ale tiež právnu a faktickú zložitosť veci a správanie sťažovateľov ako účastníkov konania ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadosťučinenia v sume 7 000 € každému zo sťažovateľov primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (bod 3 výroku tohto nálezu).

Ústavný súd rozhodol napokon podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania sťažovateľov, ktoré im vznikli v súvislosti s ich právnym zastupovaním advokátkou JUDr. H. K. v konaní pred ústavným súdom. Ústavný súd vychádzajúc z návrhu právnej zástupkyne sťažovateľov ich vyčíslil za dva úkony právnej pomoci [zo základu priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2008 v sume 695,41 € (úkony právnej služby boli vykonané v roku 2009)] podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Podľa § 13 ods. 3 vyhlášky sa základná sadzba tarifnej odmeny zníži o 20 %, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb. Prevzatie a prípravu zastupovania a vypracovanie písomného podania ústavný súd posúdil ako spoločný úkon advokáta pri zastupovaní dvoch sťažovateľov, preto základnú sadzbu tarifnej odmeny po jej

znížení o 20 % určil v celkovej sume 370,88 €, pričom priznaná úhrada trov konania po započítaní režijného paušálu 2 x 6,95 € predstavuje sumu 384,78 €.

Keďže právna zástupkyňa sťažovateľov je platiteľkou dane z pridanej hodnoty, podľa § 18 ods. 4 vyhlášky ústavný súd rozhodol o zvýšení uvedenej odmeny o daň z pridanej hodnoty 19 % v sume 73,11 €, takže spolu priznal sťažovateľom úhradu trov konania v celkovej sume 457,89 €.

Trovy konania je okresný súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľov (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

V zmysle čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, je potrebné pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. júna 2010